

Zsibbad a szabadság, de titkon bizsereg

2026 június 04. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

értékelve

Mérték

Még nincs

MÉLYSZÁNTÁS – Kényszerb?l írtunk alá egy orrunk elé tolt hazug irathalmazt abban az elátkozott francia kastélyban.

Százhat évvel Trianon (1920. június 4.), ötszázzal Mohács után most – éppen most – a szokottnál is nehezebb bölcsen keseregni. (Csapongó lesz az írás, milyen is lenne...) Vajon mivel érdemelte ki cudar sorsát a nemzetünk? Miért zúdult ránk a Nyugat, miért akarta kiirtani a magyarságot már a honfoglalás után? Aztán meg a tatár, a török, az osztrák, az orosz? Kinek álltunk az útjában? Kinek ártott Mária országa?

Százezredmagunkkal imádkoztunk pünkösdkor a csíksomlyói nyeregben, lelkünk összeért. De nem tudtunk megbékélni Trianonnal. „A honfoglalók gy?znek velem holtan/ s a meghódoltak kínja meggyötör”, írja József Attila.

Békeszerz?dés? Dehogy volt az békeszerz?dés! Kényszerb?l írtunk alá egy orrunk elé tolt hazug irathalmazt abban az elátkozott francia kastélyban. Nem volt benne más, mint a gy?ztesek gátlástalansága, a féktelen területablás, a hadisarc – a következ? világégés valamennyi kelleke. Kötelezvényt írtak alá Magyarországgal azon a június negyedikén. Gonosz és igazságtalan diktátum volt az az iromány. Máig ketyeg? pokolgép. Használt-e valakinek ez a térképasztal mellett összetákoltdiktát? Senkinek. Az utódállamok is cs?döt mondtak, nem igazolták vissza a sanda Trianont.

Európa máig a lelkiismeretét keresi. Csonka-Magyarország az igazát. Persze akár szerz?dés is lehetett volna diktátum helyett, csak hát a magyar fél nem vett részt a tárgyalásokon. Nem vehetett. Idehaza tombolt a kommün, a gy?ztes antant pedig nem volt hajlandó tárgyalni Kun Béláékkal. Ámbár hónapokkal kés?bb a nyertesek – a kevély történelemírók – meghallgatták gróf Apponyi Albert három nyelven elmondott szívszorító beszédét, de akkor már minek...

Akkorra már elkészült az ítélet: harmadára csonkolt ország, hárommillió, hazáját veszített magyar, szétdarabolt nemzeti vagyon, árvák és földönfutók. Bánathegyek, kilátástalan sorsok és könnyek, könnyek. Idézni az Apponyi-beszédb?l magyar ember számára sajgó keser?ség. „Az összes nemzetek közül éppen Magyarországot tekintik a legb?nösebbnek.”

Miért? Miért?

(A sors fintora, hogy éppen egy francia politikus, Théophile Delcassé fogalmazta meg talán legpontosabban, hogyan kell értelmezni a magyar tragédiát: „Egy nemzet sincs megalázva azzal, hogy legy?zték vagy hogy aláírt – késsel a torkán – egy végzetes békeszerz?dést. Becstelenné válik azonban, ha nem tiltakozik, ha tönkretételéhez maga is hozzájárulását adja. Nem a vesztes a bukás, hanem a lemondás.”)

„Tíz óra után egy-két perccel megérkezett a végs? meger?sítés [...] – tudósít a szemtanú-krónikás Padányi Viktor –, megkondultak a templomi harangok, el?ször Budapesten, majd minden városban és faluban, a lesújtott országon végig. Két órán át, egészen délig, egyfolytában zúgtak, mintha azt mondanák: a magyarok temetik múltjukat – és jöv?jüket [...] Az utcán idegenek ölelték át egymást gyászukban [...] A Nemzeti Múzeum el?tt összegy?lt tömeg a Himnusz énekelte.”

Maga a rettenetes okirat, a szerz?désnek hazudott diktátum másnap fekete keretben jelent meg a magyar törvénycikkek között. Gyászjelentés a trianoni veszt?helyr?l.

Nagy-Magyarország kereszthalálának a napja is péntekre esett.

Azt mondja a törvényalkotó, Trianont ne kapcsoljuk össze a gyásszal. A könnyek sehová sem vezetnek. A magyar Országgy?lés 2010 tavaszán kimondta: június negyedike legyen a nemzeti összetartozás napja! Gyertyát gyújtani ezen az estén annyi, mint lélekben összekapaszkodni. Magyar a magyarral, bárhol éljen is a nagyvilágban. Az összetartozás tudatát hívjuk el? a lángokból, azt a semmivel sem helyettesíthet? érzést, mely segít túlélni a ránk szakadt bánatot.

Mifelénk, a péceli dombok egyikén áll egy Trianon-émlékm?: kett?s kereszt, harangláb, szikladarabokból megformált Nagy-Magyarország, benne a körberajzolt, csonka haza, mellette a márványba vésett örök sikoly: „Nem, nem, soha!” Szemközt, a dombtet? buckájáról fából faragott, hatalmas Krisztus-szobor néz az emlékhelyre, a mögötte hullámozó lankákra. A Megváltóhoz lépcs? vezet. Gyakran jövünk föl a dombra – igazodási ponttá lett az id?k során a péceli Jézus.

Milyen különös, a magyarságot ma Trianon köti össze – utolsó közös emléke ez a nemzetnek.

Vajon érvényes-e még Babits Mihály verssora? „Zsibbad a szabadság, de titkon bizsereg, / és jön az igazság, közelebb, közelebb...”

Pilhál György - www.magyar nemzet.hu

Ajánló
